

TURCZI ISTVÁN

Szivacs kő

Mintha virradna a szivacs kőben. Most ne gondolj rá, elfeledheted, hogy feledésből vagyunk gyúrva. Dícsérd a bőkezű eget. Némaságát némán viszonzod, ne szórd meg, szokásod szerint, vörös átkokkal. Nem szem keverte színeket fogsz látni, becsüld meg. Arra járhatsz, amerre senki, nem kell gyomorfalat másznod reggeltől reggelig. Ám legnagyobb utad is a tenyereden marad. Aztán megszakad, de ne siessünk előre. Végre a többiekből is láthatsz mást, nem csak egy indítékot. Mindegy, merre tartasz, valaki mindig lesz, aki épp szembe megy veled. Míg te világegyetemed égi szögét és fényes köldökét figyeled, földet vagy poézist művelsz, mások háznak sebeiddel. Kis pihenőnek tekinteni a szót persze kockázatos. Várni, hogy valamikor talán majd egyetlen ön-zengő tömör és megalitikus költemény hasadhasson belőled, rád vall. Mintha virradna a szivacs kőben.

Bódhiszattva figyel

Visszaveszem régi arcomat. Nem vezérel semmi szándék. Figyelmem, akár a mozdulatlan víztükr. Halogatom magam. Meghívást kaptam egy másik világba. Elhiszem és nem hiszem el. Kérdezem, de nem kérdezem meg. Meggyőző a csendje. Mindent le kell tennem, hogy lerombolt

szív-szentélyembe újra beléphessek. Ahonnan menekültem, oda kell visszamennem. Eltévedek benne és hazatalálok. Összekulcsolt kézzel is átérem. Örülök, ha tudom: hiába fáj. Elfogadom, hogy nem segíthet. Felnyitom, pedig be sem csukódott. Megkapom, ha odaadom. Ahol nem keresem, már meg is találtam. Eldöntöm és visszakerem. Forró köveknek döntöm a hátam. Szirmokat szórok emlékeim hullámaiba. Megőrzöm, ha szétszórom. Úgy szorítom, hogy elengedem. Ha elengedem, elenged. Egyszerűsödöm. Ha önmagam ismerném, tudnék mindent. Tudnék rólad is. Akkor csak álmodom, hogy itt vagy?

Kezdet

(TD-nek, levél helyett)

Vagyok; ami jó kezdet ahhoz, hogy végül ne legyek. És akkor az lesz. Sokáig. A múlás ércnél maradandóbb. Az lesz, hogy majd türelmesen hallgatom, mint növekszik bennem az idő ásványi éneke. Majd tarka morajban kezdődöm újra el. Élet helyett már életrajz, szavak helyett szavak múzeuma. Parancsolatok nélküli, fosszilis béke. Teremtő távol-létben lenni boldog vagy boldogult. Nagyapám szerint aki kevesebb ideig él, tovább lesz halott. Hosszú, paradicsomi állapot. Ő csak tudta; kádármester volt és cádik. Hét falu leste minden mozdulatát. Véletlen vetődtek a Börzsönybe, megigézte őket a táj, és az emberek néma büszkesége. Kisázsiból indult Erdélyen át a kara nemzetségbeli portyázó fekete suhancok ősi szokásait követve. A legtöbben továbbmentek, ő maradt, amikor megszületett apám. A véletlen persze még nem okvetlenül sors. Inkább jó kezdet.